Kap 7 Utbildning till lärare, tillbaks till Sundsvall - och Kära...

Och här kommer mitt vistande i Köping hösten 1867 tills sommaren 1868.

Nu begynte jag att tänka på en kurs till Skollärare, gick derföre upp en dag till den förut omnämnde Teologi Doctor Belander han sade mig, att om jag önskade det, så var anordnat af Landstinget, fri undervisning för de som ville egna sig åt småskolelärarekallet, jag beslöt detta, ty på Folkskolelärare kunde jag ej tänka, ty det kostade mer tid och pengar, och det var svårt för mig att åstadkomma och jag begynte nu blifva omkring 27 a 28 år. Några dagar gick jag vid det lilla hemmet vid Pettersberg, ut i det fria gick till en gammal helsobrunn strasct vid Köping, och deltog i brunnsdrickningen,men höstsolen sjönk så småningom. Jag anskaffade mig böcker och begynte läsa. Samt gick jag bestämda dagar i veckan till Folkskolelokalen och fick der undervisning, af en utmärkt Folkskolelärare Östman, här voro fyra

a sesc förutan mig som emnade gå igenom en kurs i samma ämnen. Jag fick läsa Geografi Sv.historia, Sv. språklära en större Bibl.historia af Kurtz. samt räkna och skrifva. Jag hade som barn läst samma emnen, så att det gick teml. bra för mig. Dock märkte jag att jag ej hade samma minne som, då jag som barn gick i denna skola. Lärokursen varade 6 a 7 veckor, då vi blefvo mogna för en escamen inför Skolinspektören Odelberg samt Skollärare Östman och en Prest Rector Barken, under tiden jag genomgick denna kurs gick jag hem till det lilla Pettersberg och läste på mina lescor, samt var jag i någon gunst i i den omnämnda Doctor familjen, dit jag gick om Lördagarne läste för dem på uppmaning en predikan samt fick mat, och Doctorinnan B. försåg mig med och annat som jag väl behöfvde, ty jag hade ju inga inkomster af något arbete. Jag blef allt teml. nedböjd ty, jag måste i allt lämpa mig efter mina knappa förhållanden. Jag hade förut varit van vid ett jemnt arbete, samt mat och veckolön, men fick nu äfven i lekaml. afseende äta nådebröd. Men mitt sinne styrktes och lifvades af Guds ord så att jag gick igenom denna tid. Och den var nu som förut anfördes slut. En förändring skulle inträffa, men innan dess, fick vi vänta på den omnämnde Skolinspektören, två a tre veckor, denna tid använde jag på så sätt, att jag reste med banan till Arbogg der jag hade en bekant Garfvare som hade ett Garfveri jag medtog mina skolböcker, och såg igenom dem om aftnarne. Här hos denne Garfvare var jag i arbete, men jag fick ej stort mer än kost och husrum, ty mina pretantioner var ej stora, det var ju bättre än något, ty jag hade ej annat att g¨ra dessa veckor. Här i Arboga var jag som en fremling denna korta tid, några kristna vänner sporde jag ej, utan lefde mest för mig sjelf. Garfvaren var en utsväfvande man i allehanda synd, och jag förehöll honom detta, men han var fräck och ogudaktig. Så att jag var glad att snart få lemna honom, En dag kom bref att jag på en bestämd dag skulle vara i Köping för att taga escamen, hvarpå jag reste dit. Och nu en dag den 26 Nov 1867 tog jag Småskolelärar escamen. En skara af barn var närvarande för den praktiska undervisningen. Det gick för mig ganska bra, efter mitt lilla kunskapsförråd. Mycket glad var jag och jag den afton då jag vände ansigtet mot Pettersberg. Ett par dagar efter vår erhöll ett escamensbetyg. Och härmed var jag redo att blifva Småskolelärare. Betyget öfver mitt kunskapsförråd har jag ännu i min ego.

Skollärare i Köping, år 1868.

Skolan skulle ej begynna förr än i Januari från i slutet af Nov. till denna tid, fick jag tillbringa efter önskan, jag var mest på det kära Pettersberg, skref läste och räknade, samt om aftnarne på bibelsamtal, och på de kristna vännernas sammankomster. Det var en liten Missionsförening, med en predikant vid namn Larsson, med denne blef jag bekant, och var ofta i hans sällskap, en och annan gång voro vi ute åt landet, då han höll bönestunder, jag bad ibland till Gud offentligt på uppmaning, men ej hittils, talade till folket, det förekom dock ett par gånger framdeles. Ibland var jag i den omnämnda Doctor familjen, i synnerhet vid Jul och Nyårstiden, jag fick efter den lilla förmåga jag hade hjelpa Doctorn med böckerna, jag satt med honom på hans rum, och han var rätt snäll. Här hade jag det rätt bra under den kalla vintren under det många af mina barndomsvänner fick gå ute och arbeta, och i fattigdomen fara illa. Stundom kom det fremmande prestfamiljer, och då var det fullt kalas i Doctor gården, och jag var som medlem i familjen äfven vid bordet. (Ja den kära Guden var med mig på min dunkla stig)

På Nyåret skulle Doctorn mottaga sitt s:k: Tionde, sin lön i säd och pengar säckar var jag med och mottog, och lemnade lappar på hvar och ens qvantum, efter en förteckning derå. Dessa dagar var Doctor bostaden ett gästfritt

hus med mat och kaffe, Ja det var i alla ett aktadt och kärt hem. Men om de voro födda af Gud är nog svårt att säga, nog lästes Guds ord och samtalades deröfver, men det var ej den lifskraft, man brukar spörja der Herren i anda och sanning tagit sin bostad. Nog stå många kristna hem efter detta presthus i goda seder. (Men bildningen torde härutinnan ej hafva så litet inflytande) Jag torde framdeles med några ord återkomma till detta presthus.

I medio af Januari skulle jag begynna en skola i en dertill utsedd lokal, vid en sidogata i närheten af öster tull, fick jag min skolsal på en öfvervåning, ett teml. stort rum, samt ett mindre derjemte för min enskillta del. Det på lystes om inskrifning och jag satt der i mitt skolrum, med böcker för anteckning, det kom rätt många a:bc.decare förstås, en och annan kunde möjligen läsa något. Det blef omsider ett antal af 24 småpojkar, här får jag att göra tänkte jag att hålla reda på alla dessa och lära dem något. Jag begynte nu skolan efter de bästa metoder som då föreslogos i hvilka jag blifvit undervisad, att använda. Å!ja det gick teml. jag fick lust och håg, vi stafvade och läste i chör så att det kunde höras lång väg, som det troligen gjorde, ty pojkarne skreko väldiligen. Barnens försäldrar visade mig äfven kärlek och välvillja. Men min helsa var ej synnerligt stark, om morgnarne innan skolan begynte var jag vid Köpings helsobrunn, och drack vatten och ej så få af den s:k: bättre klassen var der, med dessa var jag i sällskap och de voro rätt vänl. Skolan fortgick vecka efter vecka och jag arbetade dermed efter bästa förmåga. Lördagarne hade jag fritt, då jag helsade på i Doctorgården, och mottogs alltid med vänlh. i synnerhet af Doctorinnan, Min lön utgjorde 250 Kr per år, och fick uppbära af densamma var fjortonde dag, då inköpte jag ett och annat för mitt lilla husbehof, som jag sjelf skötte på det ensliga rummet jemte skollokalen. Jag hade anskaffat mig litet möbler bestående af en säng, bord stolar tvättkomod, och det nödvändigaste, min mat bestod hufvudsakligen i bröd mjölk och litet smör, samt tog jag kaffe hos en madam i gården. Någon lagad mat förekom sällan. Den lilla lön jag hade räckte ej till att få några nya kläder, hvadan de jag hade såg teml. slitna ut. så att jag liknade en förläst eller förrykt student, eller så der. jag vet ej hvad. Barnen i skolan voro glada åt mig, och jag åt dem när någon af de fattigare barnen blefvo sjuka, gick jag hem till dem der de bodde i fattigdom och nöd, och uppmuntrade dem hvad jag kunde, med mina små tillgångar. En gång fick jag ett lont lån å 50 Kr af Doctor Belander, som jag sedan betalade, då jag fick lite bättre tur på lefnadsbanan. Herran var med mig och välsignade mitt arbete med a:bc d.ne så att en del lärde sig rätt bra. Men jag blef mager och tunn i fysogomin. Så gick denna tid och det blef vår, och sommar. Det började ordas om escamen med mina småttingar den skulle hållas i Juni, jag gjorde mina förberedelser och dagen var inne. I förening med de andra skolorna i staden, skulle escamen hållas i folkskolans lokal. I spetsen för de mina (omkring 24.st.) tågade jag dit genom några gator i den lilla staden, en äkta skollärare af gamla stammen, som kunde något mer än <u>långkatekesen</u> förstås. Nu var jag en annan man än då jag var ute på min s:k: Första handelsresa.

Escamen hölls icke så få af barnens föräldrar voro närvarande. Och den hederlige gubben Doctor B. escaminerade mina junkar, ja, ja, det var rätt snälla smågossa jag hade, jag behöfde ej blygas för dem, de läste det lilla de kunde, skref på tafla och räknade, i synnerhet det sistnämnde fick de beröm för. Och snart gick dessa timmar. Och lärare och barn hemförlofvades med ett <u>tal</u> af Doctor B. hvari äfven mitt namn fick ett rum. Och jag kände något af det som skollärare får erfara vid dylika tillfällen. Det var ej utan, att

ögonen fuktades på de närvarande. Nu återvände jag till mitt lilla hem glad i hågen. Gud hade välsignat mitt bemödande, och honom vare äran för allt.Den stora dagen skall nog visa om det blef någon frukt äfven för himmelen. Han känner det. Jag hade nu mina ferier och var åter fri. Då jag dagen efter varit uppe hos Doctor Belanders.

En gång i synnerhet, under denna tid blef jag anmodad, till landet att hålla ett föredrag. Jag reste med banan till Walskog station i Björkskog församl. der någonstädes i en by var utsatt "ett Guds ordsföredrag" en Söndagsmorgon. En karl hemtade mig med häst vid stationen. Ditkommen var stunden redan inne. Jag talade en stund, för en liten flock menniskor, öfver dessa ord. Genom Moses är lagen gifven. Nåd och sanning är kommen. genom Jesus Christus. Jag kände mig mycket rörd i sinnet och förödmjukad, hvaraf det hela hade prägel, hvilket jag såg på de närvarande. Hvad välsignelse och nytta det hade det vet allena Gud, som skall döma lefvande döda - Det var denna sommar som den svåra torkan, gick öfver större delen af landet. kanhända mest Småland, jag det var mycket torrt och varmt, solen brände hårdt, så att på högländta trakter var totalt all väsctlighet förtorkad. Min broder förde en slup på Mälaren han var uppe till Stockholm efter en last Preusisk råg. En förmögen brukspatron hade köpt denna last, till sitt folks behof, för ett jernbruk i Westmanland. Jag eller mina närmaste led ingen nöd, men det började se bedröfligt ut. Ja som ofvan nämndes jag var fri tills höst-termin skulle börja, men hvad skulle jag göra under denna tid, jag var till utseendet mager men hade helsan teml. jag beslöt derföre att ut och söka mig arbete, och reste med Ångbåt till Westerås, der hade jag många vänner i synnerhet på Karlslund, då jag var på resan till Westerås var det en tarfvligt klädd person, som stod och såg bedröfvad och nedslagen ut, jag tilltalade honom, och bad honom hjelpa mig med min Koffert då vi voro i närheten af staden, men då vi kommo närmare sade han, det är en annan person ombord som jag skall följa med och det var en - fånggevaldiger, det var en fånge som var under bevakning som jag ej genast förstod. Arme man han var ej fri, och som jag förstod i alla afseenden, bunden Gud hjelp!

Komna till staden gick jag till Karlslund, och helsade på kära vänner jag låg äfven der en natt, hos den kära brodren J-n. Om morgonen deltog jag i morgonbönen på Grefve Levenhaupts rum, der var hela familjen samlad, ett fruntimmer tog upp en psalm på en orgel, hvarpå en student läste i bibeln och bad till Gud, det var en högtidlig stund. Jag var inne bland en vördnadsvärd familj, der satt den gamle grefven grålockig med en kalott på hufvudet, och likaså grefvinnan i dess närhet, till det yttre var allt elegant och gammalt storartadt. Här kan tillämpas, Icke många rika, icke många ädlingar Men Herran till äro de finnas dock, en här en der. Här ifrån reste jag till S-holm samt vidare upp till det för mig bekanta gamla Sundsvall. Här uppsökte jag som vanligt mitt läroställe. Och omtalade förhållandet, och frågade om det var något att göra för en tid.(jag minnes att torkan hade ej gripit väsctligheten så mycket här i Norrland som i Westmanland och öfvriga delar af landet) Jag fick här arbete och hade det rätt bra några veckor, men jag hade ej arbete för vintren. Det var rätt många i Garfveriet och jag var blott der för tillfället, arbetet stod ej bi för alla, och jag ville ej att någon skulle lemna platsen för min skull. Jag skref till Köping till Doctor B. och frågade om jag möjligen kunde hafva utsigt till något högre aflöning om jag kommer för att återtaga min plats i Köping, men nej, det var ej mera anslagit dertill, blef svaret i en skrifvelse fr. D.B.

Min bröstsjukdom var orsaken att jag tog dett försök till småskollärare. Jag gjorde mig då en resa en dag, ut åt landet för att samråda med en Pastor Tellberg i Tuna, en utmärkt man,(förut omtalad) jag frågade honom om det fanns någon plats för småskolelärare, han sade mig det kan möjligen finnas i närgränsande församl. men småskolorna äro flyttbara, och lönen är nog liten, han frågade mig hvad yrke jag för öfrigt har lärt, jag upplyste derom han sade mig fortfar dermed, så skall vår Gud i sin tid gifva någon utsigt äfven för det lekamliga lifvet, om vi framförallt förblifva Honom trogna. Han sade bland annat vill man och har lust och gåfvor att verka bland barnen så finnes numera Söndagsskolor, der det är öppet för en hvar att visa barnen till deras Frälsare och herde. Jag tog farväl och gick, med den gamles ord i mina tankar Den der råd lyder han är vis.

Nu kom en svår bedröfvelsens tid för mig i lifvet, arbetet tog slut i Garfveriet, plats fanns ej i staden, till Köping kunde jag ej resa ty jag hade afsagt mig platsen, jag kunde ej föda och kläda mig på den lilla lönen, mitt bröst var äfven sjukt, jag måste söka läkare, och fick medesin, Jag tänkte nu taga vägen igenom Jemtland och inåt Norrige, men beslöt omsider att ta vägen söderut genom Helsingland, jag hade en bekant garfvare som var sin egen 6 mil söderut. Jag plockade ihop mina småsaker och gjorde i ordning en s:k: Berlinare,(förut omnämnd), den bars öfver asceln med en skinnrem. jag hade några kronor, köpte mig den nämnda medesinen, samt litet mat och tågade vägen fram förbi Mons ångsåg Svartvik, och vidare söderut. Nu var min ställning ganska bekymmersam, min helsa var dålig utan pengar utan arbete, mycket ledsen och nedslagen gick jag vägen fram, oaflåtligen suckande till Herran om hjelp i min svåra belägenhet. (Detta var 1868 i Augusti månad).Då jag så gick kom jag upp på en hög backe der jag hade utsigt åt Östersjön, der tog jag upp en liten rund sten (stor som ett fogelägg) och tänkte denna sten skall jag förvara för kommande dagar, som ett minne från denna för mig bedröfvelsens tid. (Jag har den ännu förvarad i min byrå år 1884 då detta nedskrifves.)
O! hvad jag led, men mitt hjerta hvilade vid Herran, jag orkade ej gå långt ty jag hade ondt i bröstet, och intog medesin på föreskrifna timmar, Omsider kom jag till Njurunda kyrka och fortsatte till en i närheten mindre by, då var jag trött och utmattad behöfde mat och hvila en stund. Jag ingick i en bondgård, som egdes af en Enka hennes största son skötte arbetet vid gården. Det var utmärkt snällt folk. Gumman lagade till mat, och var i allo vänlig, sedan jag fått mat lade jag mig att hvila ett par timmar, emedan jag varit uppe tidigt om morgonen, samt gått teml. långt och dertill ej frisk utan måste intaga medesin, som är antyrt jag hade blifvit ordenerad. Ännu ville jag fortsätta resan längre samma dag, men det var en stor skog jag skulle pasera, omkring 2 mil på hvilken ej fanns någon boende, blott ett par s:k: fäboar. Jag vidtalade sonen i hemmet der jag nu var att han skulle skjutsa dessa 2 mil till en gästgifvaregård, ty de sade att det ej var rådligt begifva sig ensam öfver skogen emedan oärliga och dåliga menniskor uppehöllo sig på der, och öfverföll de resande. Fruktande härför tog jag skjuts. En ung städad yngling medföljde, och vi knogade i väg på en vanlig bondkärra, det gick, bra drygt var det, midt på skogen ungefär, låg en karl jemte vägen, han såg ut som en dålig varelse. Men han sade ingenting till oss utan vi fick pasera oantastade, jag frågade min skjutskarl om han viste hvem det var, men nej, utan förmodade att det var dylika personer som förut öfverfallit de vägfarande.

Slutligen kommo vi till en gästgifvaregård här gingo vi in för att få något till bästa, hvarpå min skjutskarl återvände, och som det ännu var stor dag så ville jag ännu fortsätta ett stycke,men ännu en skog en half mil

lång innan jag kom till en by, jag knogade iväg med min bindel och kom omsider fram till några små stugor, vid en gärdesgård jemte vägen stod en gammal gumma och hängde upp lin till torkning, jag talade till henne, och kände mig mycket manad att samtala med henne om det enda nödvändiga, ibland annat sade hon att hennes man var död för tjugo a tretio år sedan, och Gud vet sade hon, hvart han tog vägen. Den Sonen hafver han hafver lifvet, den som icke hafver Sonen har icke lifvet, menade jag, med djupt deltagande lemnade jag henne, öfver hennes ålder och stora okunnighet i Guds ord. Det finnes ännu mycken hedendom i vårt gamla Sverige. Derpå ingick jag på ett ställe der det bodde en skräddare, der satt äfven en gammal gumma i ett hörn, som knappt någon viste hur gammal hon var, men det påstods att hon var omkring 90 a 100 år, men mycket slö och hennes ovanligt skrynkliga ansigte vittnade om hög ålder, här samspråkade jag en stund hvarpå jag sade farväl, för att i nästa hus begära nattlogi. Inkommen i en gård, och annb"ll att få blifva öfver natten, men blef nekad, ty de hade nyligen haft nattliggare sade de, jag blef något ledsen men förlorade ej modet, utan gick till nästa gård dit inkommen, var blott mannen inne men han kunde ej lofva, förr än mor kom in Jag satt der med min berlinare en liten stund, och mor kommer in, men hon såg dyster och elak ut, och jag tror ej hon var bland de bästa af Evas slägte. Nu förnyade jag min anhållan, och några om och men, samt löfte att få blifva öfver natten. Jag läste i mina böcker, drog af mina skor,(Det var ett par Remskor, som noga betraktades af värden ty han hade aldrig sett dylika skor, så gammal han var) befallde mig i min Himmelska Faders händer, och sof godt på golfvet på en - halmkärfve som de intagit. Ja lofvadt vare Herrans Namn han hjelper om än på underbara vägar, hittintills har Han allena hulpit. Då jag om morgonen ordnat mina småsaker och tackat Gud för den natten blef jag trakterad med frukost, det framsattes ett stenfat med välling lagad af s:k: bondbönor, bönor stora som en tumända, färgen på denna soppa som ej såg synnerligt begärlig ut, var totalt blå, men hungren är en god kock, jag åt, och tackade Gud äfven för denna frukost, ehuru jag ej var fullkomligt belåten, Nu macherade jag i väg och gick en half mil och kom då till Gnarp kyrka, prestgården var belägen i närheten af kyrkan jemte vägen, här ingick jag för att förstärka frukosten och erbjöd lont liqvid härför. Inkommen i köket var der några pigor dessa bad jag, att få köpa litet mat. Hvarpå jag fick tunnt bröd samt smör, och satte mig på en vedlåda vid dörren och förtärde detta, jag var frestad att anhålla om några potatis som jag såg de hade vid spiseln, men tigga kunde jag ej. Sedan jag ätit frågade jag om min skuld, hvarpå en flicka gick in till herrskapet, och jag fick till svar att det ingenting kostade, jag tackade, Samt emnade mig att gå, då i det samma Presten kom ut, och tillsporde mig om jag var målare, nej jag är garfvare gesäll, Presten var en lång reslig karl, med ett ej serdeles tilldragande sätt, jag väntade att han skulle tillsäga mig något Guds ord men nej, han såg ganska likgiltig ut för Gud och hans sak. Så att jag bokstafligen fick det intrycket att han var fremmande för ett verkligt lif i Gud Nu fortsatte jag min resa, och kom frampå dagen till en stor by. Här gick jag in i en bondgård, och träffade en präktig Helsinggumma, hon framsatte mjölk det bekanta tunnbrödet surströmming* och varma potatis, jag hade nu gått ganska långt om dagen, och dertill burit på min berlinare, så att jag höll till godo, och tackade för hvad jag fick, samt nödgade kära mor att mottaga betalning, och erlade då 10 öre som hon tyckte var riklig ersättning. Det var en mycket språksam gumma, i allehanda hon talade om de olika uppfattningar i Guds ord, om baptister,sepratister m.fl. som fanns der i orten. Jag sökte att visa

* En på ett serskilt sätt tillredd strömming, som har en svår lukt för den ovane.

det allra vigtigaste att lefva i en daglig förening med Gud och den han sändt hafver, ty endast lifvet i Guds son skall gälla, på den sista dagen. Jag hade bland mina småsaker ett album, med rätt många potrett af mina vänner i Sundsvall m:fl: detta visade jag den språksamma gumman och dylikt var för henne ovanligt. Hon talade om Amerika och huru många af de hon kände på sednare åren rest dit, m:m: Jag tog farväl från den präktiga Helsing-gumman, och fortsättande vägen till Bergsjö, och snart kom jag dit, här ett stycke från kyrkan låg tvenne Garfverier i ett af dessa hade jag en bekant som hade ett mindre sådant Gärfveri. Ditkommen till min gamla vän frågade jag om det fanns arbete för mig, hvarpå han svarade att han nyligen tagit en gesäll i arbete. Men sade han om du vill stanna för några dagar går det an, jag tackade härför samt begynte arbeta dagen derpå, på verkstaden, här arbetade en gesäll förut, som var född Finne, och således kunde tala Finnska han har äfven arbetat i Ryssland och talade tillika Ryska förutom Svenska. Under det vi stodo tillsammans i arbete, lärde jag mig några Finnska och Ryska ord. Såsom Finnska siffertalet, ysc,kasc, kolmy negly, wis, kos, sejteme, kuhescan, ykescan kummini, och Ryskan adjen, dva,tri, schattery, pät, schös, sem, vossenadevit desit, o.s.v. Samt några andra ord som förekommo under arbetet. En afton gick jag ut i den närbelägna byn, och uppsökte några sanna kristna, i ett hem var ett äldre och ett yngre par, vi satte oss ned i deras tarfliga hem och framtog en gammal bibel, och samtalade i lifvets ord. O! hvad hjertat blir uppfriskat i umgänget med de som af hjertat hvilja tillhöra Herran, det blir vederqvikelsestunder under jordelifvets strider, och påminner om vårt gemensamma hem derofvan. man må träffa dem uppe i Helsinglands skogar eller under söderns sol, man känner andegemenskap, om och det i vissa läromeningar skulle vara någon skilnad, jag återkommer snart till dessa kära vänner då det gaf sig tillkänna, att vi ej voro af samma uppfattning i vissa delar. af Guds ord. Emmelllertid jag fortsatte med arbetet ännu några dagar, och det blef Söndag, då företog jag en liten utflygt fram till kyrkan belägen en half mil härifrån. Jag bevistade högmessan, predikan handlade i hufvudsak, Om tungans rätta bruk, med derå tillämpade psalmverser, samt anfördes en hemsk vers, hvad tungan åstadkommit i verlden, Ungefär, så här, Om alla tårar samlades som blifvit, utgjutna för tungans missbruk, så skulle det största qvarnverk deraf kunna sättas i gång, Och den starkaste storm uppstå af, alla suckar som blifvit utstötta ur menniskobröst. Presten var klädd i prestkrage af <u>silfver</u>.Kyrkan var belägen vid norra sidan af en liten insjö, och platsen såg ganska romantisk ut, i Augustiqvällen. Ett stort berg eller höjd låg här i närheten, som det påstods att sjöfarande på Östersjön hade sin ledning af. Då jag bevistat gudstjensten gick jag till ett Garfveri der i närheten, och helsade på,mannen som egde detta tycktes reda sig bra, hade en eller ett par arbetare, men det var icke ovanligt att då folk besökt kyrkan om söndagarne äfven utträttades andra saker hos handlande, och äfven hos Garfvaren genom insättning och lösning. Härifrån gick jag mot hemmet, men ingick under vägen i en bondgård för att köpa ett halft stop mjölk, som jag var i behof af, här frågade jag om det var utsatt att hållas någon ofentlig bönestund på aftonen, i närheten, de visade mig på afstånd ett hus vid skogskanten, der det skulle blifva predikan, jag gick dit och inkommen i den lilla stugan tog jag mig plats på en stol vid dörren, och snart inkommo några gubbar och gummor och inom kort var en liten samling af grånade Helsingbor, äfven några yngre personer sutto der, Nu framträdde en äldre man och föreläste en predikan ur en postilla, jag tänkte månne detta är baptister, men så förekom äfven om barndopet under läsningen, och då viste

jag ej hvad jag skulle tänka. Mannen läste till slut af predikan, och derpå sjöngs en psalmvers, och lästes ett par böner. Jag kände mig något fremmande i denna saml. men vågade dock framtaga min sångbok som jag hade i fickan och sjöng. En af de gamla Pilgrims-sångerna, boken utgifven af Palmqvist, den har troligen användts både i norra och södra Sverige. Då jag sjungit denna sång blef jag tillfrågad om jag, som en karl yttryckte sig till mig, Undfått andans förnyelse, jag svarade, ja har jag så, genom Guds bermhertighet. Derpå blef jag tillspord om Sundsvall, der jag sade att jag varit en längre tid. De frågade mig då om jag kände till dervarande Baptistförsaml. samt deras lärare, nu tänkte jag detta är Baptister, och blef rädd att stöta dem, eller att utala något ogillande, efter en stunds samtal med dessa Helsinggubbar upplöstes samlingen, och jag var lika klok hvad det var för bekännare, men förstod att det fanns verkligt lefvande kristna bland dem och det var hufvudsaken, Då jag nu gick mot hemmet der jag arbetade, kom jag i sällskap med det folk som jag förut omnämndt, der jag var inne en afton och samtalade med i Guds ord så förekom under vägen samtal om ett och annat. Då sade den äldre mannen att den samling jag och äfven de bevistat var Separatister af den gamla stammen, som Rosenius omtalar i sin lefnadsteckning från Norrland, dessa hade bokstafligen utgått från Statskyrkan, läste endast Luthers gamla postilla bibeln gamla psalmboken, de döpte sina barn sjelfva med att, såsom de sade enl.Luthers mening, neddoppa barnet i vattnet. Jag tror det var ärligt redbart folk och sanna kristna bland dem, Må Gud välsigna dem, jag vill ej på ringaste sätt taddla dem, de voro vänl. och samvetsgranna i sitt lif. Sådant folk finnes nog än bland Helsinglands befolkning. Åter hemkommen denna Söndagsafton till det tillfälliga hemmet, och hade ju gjort några rön och erfarenheter äfven den dagen. Ännu arbetade jag ett par dagar i Garfveriet, och nu var det slut med arbetet, vi hade gjordt färdigt så mycket läder som det fanns för tillfället att göra i ordning. Och nu var jag åter utan arbete, jag fick en krona om dagen för mitt arbete, som varade omkring 7 a 8 dagar, och med denna reskassa begaf jag mig härifrån, sedan jag inpackat mina kläder och öfriga småsaker, Nu fick min Berlinare åter göra tjenst, men hvarthän togs resan, åter genom skogarne till Sundsvall men till fots, hela vägen, å den stora två mil långa skogen, fick jag sällskap med en som gick med handel, och resan gick i allo bra, och jag var nu i Sept. månad ånyo i Sundsvall. En af mina gamla kamrater, som jag arbetat tillsamman med, var nu sin egen och hade min lärmästares gamla Garfveri vester i staden. Hos denne frågade jag efter och erhöll arbete en liten tid omkring sesc veckor, det var ej serdeles bra, jag låg på den gamla verkstaden, från hvilken jag hade många gamla minnen i synnerhet, Den förut omtalade natten till tredjedag jul, En den vigtigaste och mest afgörande tilldragelse i mitt lif. Arbetet tog slut äfven här, som En i allo bedröflig tid. Jag blef verkligen nedstämd och ledsen, ty det var allt skulle förena sig för att lägga hinder i vägen för mig under denna tid, mina vänner uppmuntrade mig, jag läste Guds ord och bad till Honom från hvilken all hjelp kommer. Nu inträffade marknaden i staden, och arbetet var nu i det närmaste slut, jag gick då bort till min gamla präktiga Herr. H. och frågade om han ej hade arbete för mig för den kommande vintren, ja sade han här kommer in dugtig med arbete om dagarne, han var vid en god sinnesstämning, förmodligen hade marknaden gått bra för honom. Och om några dagar hade jag ej det ringaste att göra i det, gamla Garfveriet, och plats var nu öppen för mig på mitt gamla läroställe.

Och nu kommer min sista tid i Sundsvall från 1868 i Sept. till 1870 i samma månad. Jag begynte att arbeta och fortsatte dermed oafbrutet vecka

efter vecka, både jag och mina gamla vänner voro glada deröfver, om aftnar och Söndagar tillbragte jag tiden med Guds hörande och samtalande derom.bland Guds barn. Jag hade mina jemna 5 Kronor för hvarge vecka, och så småningom förskaffade jag mig kläder som jag väl behöfde, efter den svåra motgångstiden. Ja nu var jag åter i min förra efter omständigheterna goda belägenhet. Tackande Gud härför. Min gamla vän Elf var äfven i Sundsvall, ty jag hade der anskaffat honom en plats sedan vi skildes i O-hamn, Han hade det bra, var sparsam och ordentlig i alla afseenden. Och inom kort fick jag spörja att han var förlofvad. Julen 1868 kom och det så kallade svåra året var till ända. Så inträdde det nya året 1869, under detta år hade jag lugnt och stilla arbetade träget i Garfveriet oafbrutet utan några sjukdomar eller svårigheter Och var af hjertat nöjd och tackade Gud för allt godt, Herran är allom god, och förbarmar sig, serskilt öfver de sina. Då och då på sommaren, då tiden medgaf gjorde jag i sällskap med mina vänner smärre utfarter och hade mycket uppbyggligt, icke så sällan foro vi i en båt upp åt sundet i den vackra Ån med dess grönskande stränder, ofta under afsjungandet af några sånger till Herrans ära, en skön dyrbar tid i mitt minne, En gång hände det mig något sällsamt, så att jag nära nog höll på att drunkna, jag och ett par af mina kamrater gick under en fritimma utom staden till ett badställe, dit vi ofta plägade gå, ditkomna afklädde vi oss för att bada, då vi voro uti, sam jag långt ut nära till andra stranden, då en af mina kamrater kom efter simmande, men som han var ovan, blef han helt plötsligt rädd, jag ropade till honom håll fast i mig, han gjorde så, och det blef ett tumult i vattnet, så att vi kommo under vattnet båda, stundom ganska länge, men i ett nu släppte han mig till all lycka, eljest hade vi troligen blifvit der båda två, jag kände det tydligen. Men inom kort var jag loss och sam i land ganska utmattad, min kamrat arbetade sig äfven med möda i land. Och glada voro vi häröfver en a två från land såsåg detta men kunde knappt förstå att det var fara å färde emedan ingen af oss kunde gifva ljud ifrån oss. Tror knappt att jag mig vetterligt varit så nära döden någon gång som denna.

På hösten detta år skulle min gamla vän E. ingå i äkta förbund med en flicka boende i staden, hon hade goda anförvandter, och gynnare som på det hjertligaste deltog i deras gemensamma väl. Hennes slägtingar och verkliga vänner saknade ej heller medel att bispringa till deras utkomst Till detta bröllopp blef jag inbjuden, och öfvervar det samma en vacker September afton Hennes slägtingar och vänner voro närvarande, hvilka nästan alla voro samma kristna, och det var en rätt angenäm afton i kretsen af dessa snälla menniskor. i den lugna nordiska qvällen. Kort derpå reste de kära vännerna och bosatte sig i O-mn der min vän E. mottog ett Garfveri, i hvilket han förut arbetat. Jag fortsatte på mitt gamla ställe äfven öfver denna vinter, den nordiska vintren var kall,men helsa och arbete stod mig bi. Ja Gud är med. Ja så förflöt denna vinter, och som förut är nämndt tillbragte jag de fria stunderna bland mina vänner, med hvilka jag haft umgänge i flera år under den tid jag varit i Sundsvall. Wåren var i annalkande äfven till den nordliga byggden. Och sommaren kom, men huru skön är sommaren i Norden, de ljusa nätterna de vackra dagarne en herrlig tid man tidigt en morgon gick upp på stadsberget, hvilken utsigt åt hafvet i söder och i nordwest, såg man höjderna af Medelpad och der bortom låg det storslagna Jemtland. Jag skötte mitt arbete under hvardagarne och äfven sommaren förflöt. I Augusti begynte åter mina tankar att sväfva ut kring verlden, men hvarthän. Jag begynte blifva omkring 28 År gammal och tänkte ungefär så här. Nog skulle det vara roligt att hafva ett litet

eget hem, och ett Garfveri der jag kunde arbeta, för egen del och frågade mig sjelf huru länge skall jag så här stå och knoga för andra. Detta är dock den vanl. klagan som framställes, då man är oförfaren i mångahanda af lifvets bekymmer och vedervärdigheter. Så tänkte äfven jag, och med denna fråga, så beslöt jag att göra en resa till fots upp till en socken vid namn Borgsjö som låg omkring åtta mil upp åt landet åt Östersundshållet, af denna anledning tog jag fritt från Garfveri ett par tre dagar, der uppe i Borgsjö hade jag en vän som var sin egen, Färgare till yrket, han var gift från Sundsvall och jag hade der bevistat hans bröllopp. Jag vill minnas att resan företogs en Fredagsmorgon, och ändamålet med resan var, att öfverkomma något Garfveri att arrendera. Så begaf jag mig åstad envacker augusti morgon, gick genom Selången socken och en del af Tuna samt in i Stöde, och vidare kom jag till Torpshammar, der är ett pappersmasse bruk. Wägen slingrade sig uppåt höjderna och stundom ned i dalarne, då jag kom upp på en höjd, såg jag i fjerran uppåt landet vägen ligga ännu högre, uppåt, en mycket kuperad trakt, och en storartad natur, stundom var äfven skog der kor och getter betade .Under vägen kom jag i sällskap med några Jemtar som hade varit till Sundsvall, och uppköpt varor, dels för eget behof dels för Handlande som bodde uppe i landet. De voro vänl. och språksamma samt lät mig åka stycketals upp åt vägen. På aftonen kom jag till Torpshammar sesc mil från Sundsvall, här beslöt jag att taga nattlogi, ett Garfveri låg i närheten der hade jag en bekant med hvilken jag arbetat kamrat i S-vall. Garfveriet egdes af en bonde, men hade en som skötte det åt sig. Wid skogskanten ett stycke från Garfveriet bodde ägaren der fick jag nattlogi, och mådde rätt bra, värden mottog mig på äkta Norrländskt gästfritt sätt, så att jag hade all anledning att vara tacksam. Han talade med mig om Garfveriet, och ville gerna hafva mig att förestå det samma, och lofvade att skrifva mig till om det samma, Men han hade ju en dertill, och jag ville ingen utränga förtillfället, om ej platsen framdeles kunde blifva ledig var jag villig att öfvertaga det. Han hade en större kikare, med hvilken han drog till sig Garfveriet, så att jag fick se det ganska nära, oaktadt det låg ett godt stycke derifrån. Frampå morgonen gick jag härifrån vidare genom Torp socken en bördig vacker trakt, med stora präktiga bondgårdar, allt vittnade om välmåga. Så kom jag snart in i Borgsjö socken den var ganska tätt bebyggd, jag gick genom stora byar, hundar skälde från alla håll, på den ensamma vandraren, Men jag gick lungt och säkert fram i min lätta snygga kostym med en spansk rör i handen. Så kom jag fram till Borgsjö kyrka, här var mycket bebyggt och en vacker trakt, ganska vacker i den bleka Augusti aftonen. Här träffade jag en gammal vän från Sundsvall, hon bjöd mig in på kaffe, jag höll till godo vi hade kändt hvarandra många år, detta var ett egendomligt sammanträffande, och jag vet ej om jag skall vidröra dylikt i min lefnadsteckning. Och snart var jag vid målet af min resa hos den förut omnämnde Färgaren, både han och hans hustru blefvo glada att få se mig, och jag mottogs på det hjertligaste, här blef jag ett par dagar. Wi hade om Söndagen uppbyggligt omkring Guds ord, och uppsökte flera kristna vänner. På Söndagen bevistade jag i sällskap med min vän Färgar H. och ett par andra vänner i Borgsjö Kyrka. En gammal Norrländsk kyrka ej serdeles stor men rätt vacker, jag deltog i sången med hög röst så att t:o:m: väckte uppseende hos de församlade, som ej kände denna fremling. Predikan var enkel och tarflig, och lemnade ej någon behållning. Härifrån gingo vi åter hem till Färgaren, och låto oss middagen väl smaka. På aftonen voro vi ut åt en by och några ställen bort i den aflängsna trakten och helsade på några kända vänner till Färgaren, och hade uppbyggligt omkring Guds ord.

O ja hvarän man träffar de som villja af hjertat tillhöra Gud så känner man sig i anden förbunden med dessa. I sanning ett stort brödraskap, Och det skall blifva en skara en gång, då de blifva samlade från Nord och söder, Ö-ochv! Må jag vara med då. Sedan jag ännu tillbringat en natt i B-ö företog jag återfärden till S-vall. Nu tog jag skjuts de första 3 a 4 milen och Färgar H och hans hustru medföljde en mil eller deröfver till en gammal bekant S-vallsbo. Ett vackert ställe, Som egdes af en äldre ogift karl, ehuru det var på tal att han skulle gifta sig med den nyssnämnda Sundsvallsborn. En flicka som kände både mig och mina gamla vänner Färgar H-s.här hos denne vän gästade vi en stund, hvarpå jag skildes från mina följeslagare och fortsatte resan åt S-vall, och åkte ännu ett par mil, till en Gästgifvaregård der jag gick in, drack en kopp kaffe eller hvad det var. Der träffade jag en resande herre som blott var ute och reste genom dessa trakter för att bese dem, då ansåg jag detta som ett underligt mål för en resa. Men jag skulle i sanning önska att ännu en gång få se dessa höjder och dalar. På en del ställen ser man från höjderna, en sorts träränner, som slingrar sig ned i dalarne och till sjöar och floder jag undrade hvad detta var, men blef upplyst, att dessa ränner användes till timmerflottning, och fortskaffar timret från höjderna utföre genom dessa ränner på våren, med tillhjelp af vårflödet, ty af den myckna snö, som här lägger sig blir rikligt med vatten. Och hvarge trävarufirma har sitt märke hvarigenom det igenkännes då det blir sorterat vid flodens mynning, och föres sedan till de olika sågverkena, som äro belägna vid Östersjön. Och här ihågkommer jag de bekanta Sehlstedt ord, När han var i Sundsvall, Hvaråt jag såg, såg jag, såg vid såg.

Jag fortsatte min resa hem till Sv.ll men behöfde spara pengar, och begagnade mina fortkomstledamöter, Omkring en half mil från staden var en kär vän mig tillmötes, jag väntade det, och det var så, vi hade vidtalas att så ske skulle. Och det sista vägstycket gick fort och jag var åter i Sundsvall. Eufrusyne Wall, numera gift i S-vall, hon var barnfödd i Umeå

Men nu hemkommen, ett nytt uppslag på allvar som skulle vara orsaken till min lefnadsomvescling för många år. O!ja Guds vägar äro underbara, och man kan tycka att det var egna planer men jag tror ej att så är. Jag följde med hvaråt det pekade, tills jag nu sitter här 15 år längre fram i tiden. Något vesendtligt hade jag ej uträttat med min Borgsjöresa, annat än helsa på kära vänner, men jag tänkte på att komma öfver ett Garfveri på arrende, och det händer att jag sedan blef efterfrågad, ty en annan af mina kamrater fick just det som jag tänkt, och bor der än, idag då detta skrifves. Emmellertid det låg ett bref mig till mötes då jag hemkom. Brefvet var från Småland afstämplat i O-hamn. Min gamla vän E. var bosatt här och genom samtal med en Skollärar W. som kände mig från den tid jag var på Figeholm, Skollärar W. reste stundom då tiden medgaf och predikade Guds ord. I detta ärende hade han äfven besökt M. der bodde en på Herran troende enka, som egde ett garfveri, hon behöfvde en ordentlig arbetare ty många gånger hade hon haft olägenhet af o-ordentliga gesäller. Härom samtalade W. med vännen E. och de beslöt att skrifva mig till hvilket skedde. Och brefvet innehöll från vännen E. du skall få se att alla Herrans vägar äro visa och goda om än för oss underbara. Om du har lust att resa nu, så står dig plats öppen på M. och det kan hända att något mer äfven ligger härute, för din framtid, om Gud så vill, jag skref,att jag var villig antaga det. Men fortsatte med arbetet tills svar hann anlända. Och denna gång direkt från M. Jag kände det motvilligt och underligt, ty jag ansåg Småland för en skral trakt, jag hade förut varit i Småland. Men jag beslöt likväl att resa och gjorde mig redo dertill. Inpackade mina saker i en kista eller koffert tog farväl från alla vänner och bekanta. Och denna gång

på mera allvar ty jag tänkte nu lär jag väl ej så snart komma upp till Norrland, och det skedde så jag har ej varit der på 15 år. Jag var nu teml. rustad med kläder och äfven reskassa, så att jag kunde i detta afseende vara glad i hogen, alla nästan af mina kamrater följde mig ner till bryggan då jag med Ångbåt reste till Stockholm. Och nu farväl med dessa dyra kära vänner, och dessa på sinnet så imponerade höjder och dalar, då jag gick gatan fram var jag inne hos ett par vänner den ena gaf mig en vers skrifven, Af ungefär följande innehåll. Af alla ord som hjertat känner, Som går från själ till själ afskedet från kära vänner, Det ordet är Farväl! farväl! (ungefär sade jag) En annan vän som jag tog farväl af gaf jag ett litet kors af guld, som ett minne - - - Eufruzyne. Och snart var jag ute på norrbotten af det ganska vida vattnet, så småningom försvann de Norrländska höjderna, från Medelpadd och Helsingland, från mina blickar, som liksom jagade efter att behålla dem, Norrland försvann men ej ur mitt minne Ja huru många gånger har jag ej önskat att återse denna trakt, ja för alltid att der nedslå mina bopålar, men förgäfves längtat dit och dervid har det stannat, och blir väl dervid, är allt troligt Gud vare Tack för allt godt han der bevisat mig. Men honom vare mest lofvad derföre att jag är hans barn. Denna stora outsägliga gåfva, ett ännu större ämne, för evigheten allt genom vår Herre Jesus.

Under resan på Ångbåten, kom jag i sällskap med en Student, som skulle till Uppsala och fortsätta sina studier. Den sena Augusti aftonen eller jag tror det var första dagarne i Sept, en stilla skön afton, solen sjönk der bortom de Norrländska fjellen. Bottniska viken var spegelklar, der satt jag på däck, samspråkande med den unga studenten under det Ångaren gled framåt, var detta min sista färd på Norrbotten har jag nu för alltid tagit farväl från det kära Norrland? skall jag aldrig mer återse dessa kära vänner och deribland ett hjerta, som älskade mig och följde mig, på min okända bana. Gud vet det. jag vill dock icke tro det, ty jag har många gånger längtat dit upp. Emmellertid Herran vare tack för alla de År, jag der tillbringat, och mer godt än hvad jag kan beskrifva eller omtala har Gud der bevisat mig. Farväl! farväl!

Natten inbröt och jag slumrade af och sof någon stund, då och då, morgonen kom, och vi var inne på Ålands haf och snart i Öregrunds skärgård och derpå anlöptes Wascholm, och fram på dagen var jag åter i Stockholm. Nu uppsökte jag min broder, som låg med sitt fartyg ved jernvågen, der jag ombord tillbringade natten, Jag omtalade att jag var på resa ner till Småland och Gud vet hvad som kan ligga, i framtiden för denna resa. Nu är det ur mitt minne huruvida jag denna gång var upptill Köping, men jag reste från S-holm med en större båt till Oskarshamn.(Och derifrån till M. der ångbåten lade till vid yttre hamnen Nynäs.) Och nu några erinringar.

Då jag kom ned till Skeppsbron för att bestämma hvilken tid jag måste vara der för att komma till O- så gick jag af en händelse bort till en S-vallsbåt och fick då höra, att en eldsvåda har utbrutit i Sundsvall, och just för min gamla hederliga prinsipal, hade ett hus brunnit. Jag blef ganska ledsen men förstod snart att det var icke det hus han bebodde, utan ett annat som var beläget snedt öfver gatan, som han äfven ägde. Jag gick dock och med Telegram beklagade olyckan samt nämnde att jag i natt afreser till O-h. Ja några ord om min läromästare det var en äkta Norrländing, född S-vallsbo. Då jag kom dit 1859 bodde han vester i staden och egde der en gård jemte Garfveri samt var gift och hade fyra barn, jag tror det var 1863 i Febr, så dog hans hustru, i hjernfeber, det var stor sorg i familjen, men H.H. tog det

hårda slaget med mycket lugn, och sinnesnärvaro. Det var då en ung flicka hos honom som barnpiga, till denna flicka var han slägt på sin hustrus sida, den nu mera aflidne, Jag lemnade året efter S-vall, men blef genom bref från H.Hn. underrättad, att han ingått nytt äkta förbund, med denna flicka. men måste tillfölje af slägtskap först såsom det heter gå till Kugns, hvarpå de förenade sig, med denna var han gift omkring 8 år, då han ånyo blef enkeman men hade nu med båda dessa första giften 8 barn. Hvarom han i ett bref underrättade mig. Ungefär så här, Jag och mina 8 moderlösa barn, må efter omständigheterna väl, oaktadt den djupa sorg som drabbat mig, Och ånyo efter ett par år fick jag spörja att han var gift för tredje gången, och med detta gifte hade han 4 barn. Sedermera dog tvenne af hans barn, men de öfriga växte upp och kom ut i verlden. En del innehar goda anstälningar, och äro hvad man kallar ordentliga menniskor. H.H-n var en i allo lugn och stilla man, hade aktning för Guds ord, samt förtroende för sanna kristna. Talade ej mycket men det han sade hade gehör med sig. Det var ej godt att komma i ogunst, ty deraf hade man obehag, jag hade den turen att alltid stå väl hos honom, hvilket gjorde, att jag fick arbete, hos honom framför någon. Sammanräknat var jag omkring åtta år på denna plats.

Och nu ville jag innan jag afslutar denna bok, nämna något som rör en serskild sak. Ja man är äfven i detta afseende hvarom jag emnade skrifva rer mig enskildt. några rader oviss och flygtig tills man lärer sig att inse sitt oförstånd, och någon visshet får man troligen ej, förr än man fått ett eget hem, med maka och barn. Derförinnan kastas tankarne af och an och idel fantasier och ovisshet, ger sig tillkänna. Och den som vidare vill följa mig på min lefnadsbana, så träffas vi 15,År på M-ås - .
förtsatte så långt papperet räkte

Då jag var i Sundsvall hos H.Hn och var då omkring 21 år, så var det en flicka som tjenade hos en waktmästarefru, i ett hus som var beläget jemte H.H-n.Garfveri till denna flicka fattade jag kärlek, hon var ett par År yngre än jag, och hon var så vidt man kunde förstå en sann kristen, alltid glad och liflig, men var alltid med der Guds förkunnades, och då tiden medgaf tillsammans med Guds ords vänner vår bekantskap fortfor på ett barnsligt sätt År efter år, utan att jag egentligt tillfrågat henne hvad hon tänkt om vår bekantskap Jag reste sedan derifrån, och arbetade som Gesäll i min födelsestad. Der brefvesclade jag med henne, och då jag engång satt der ute på det lilla Pettersberg i min fars hem, så beslöt jag att öppet och oförtäckt genom ett bref tillfråga henne, och inom kort kom ett jakande svar, om så var Guds villja, och vi kunde få vår utkomst på något sätt för detta lifvet. Sedermera återkom jag till S-vall och vår bekantskap fortfor. Nu var ju det kändt af en hvar om vår bekantskap, så att jag följde henne hem till hennes föräldrar, som bodde 2 a 3 mil från staden i Atmar församl. Föräldrarne hade der ett litet ställe, och vi mottogs i all vänlighet och kärlek, hon var deras enda barn, och så mycket mer hyste de både för mig och henne mycken kärlek. Men huru skulle jag kunna förena mig med henne, jag var fattig, hon hade litet och för mig att gå arbeta för andra, motsågs med svårighet, det blef och uppskjutet År efter år, jag reste åter derifrån och blef Småskolelärare, och lika mörkt såg det ut, i lekamligt hänseende på denna bana.kom åter till S-vall men nu hade jag fått reval en ung frisk man en snickare eller timmerman, han fick äfven något företräde hos hennes föräldrar, ty en fattig gesäll som jag hvad var det, jag helsade på min gamla vän, våra gamla minnen och återseendet gjorde att hon ej aktade min reval mycket. Då det bar sig beredde hon tillfälle, för mig att vi skulle träffas, och min reval var kuggad många

gånger. Hon var nu hos en större Handlande och hade det utmärkt bra. En gång fogade det sig så, att då jag kom upp en afton, var min reval der förut, jag blef förlägen, men lotsade om intet, utan samspråkade med dem, en stund, hvarpå jag tog ett ärligt adjö. Min reval tröttnade, och upphörde med sina besök och vår bekantskap fortfor. Då vår bekantskap fortfarit på detta sätt omkring 8 år och någon förbindelse ej kunde komma att äga rum, tillfölje af ekonomisk utkomst, jag talade äfven men min Prinsipal H.H-n härom, men det var lika nära. Min fästmö flyttade då från S-vall upp till Borgsjö på våren 1870 äfven nu brefvesclade vi något på sommaren. Men snart fick jag veta att jag fått en ny reval, Och denna gång på mera allvar en ung bondson uppe i Borgsjö, och det blef då verklig bekantskap dememellan, hvadan vår bekant totalt upphörde, vi hade vesclat ringar och jag hade uppoffrat rätt mycket på denna bekantskap. Men ännu mera oro och sorg hade det förorsakat mig på dessa 8 år. Mångfaldiga skrifvelser under de tider jag varit borta från S-vall. En tid under min bortovaro öfvergick hon till dervarande Baptistförsaml. en tid blef hon mycket sjuk nära döden. Men under allt fortfor vår bekantskap. Då jag var upp till Borgsjö och helsade på den förut omnämnde Färgarfamiljen, så träffade jag der min gamla fästmö, och hon bjöd mig på kaffe och var mycket vänl. och då frågade jag henne huru snart hon emnade gifta sig. hon blef sedermera gift med den samma, Då jag sedan en dag då jag lemnade Borgsjö, i sällskap med Färgar H. och hans fru, var äfven min gamla fästmö i sällskap ett stycke. Då tog jag ett för alltid farväl. Med de orden se till att du är snäll mot dina gamla föräldrar, och framförallt att du må se till att ej gå bort från Gud och hans ord, ty då är allt förlorat. Nu är jag i alla afseende loss från dig. Gud vare med dig och ledsage dig så att du ej går miste om det verkligt, stora arfvet derhemma hos Gud, Wi voro djupt rörda, både jag och hon kände oss gripna då vi skildes åt i närvaro af våra vänner Färgar H.ns. det var på vägen i närheten af Borgsjö kyrka, en vacker Augustidag, Sedan träffades ej vi mer i detta lifvet, hon blef gift, fick två barn med sitt gifte. Samt dog jag tror det var 1872, Så att hon har lemnat jordelifvet, alla Herrans vägar äro godhet och vishet, (Hon blef dock gift omkring två månader sednare än jag).

Och nu till ett annat. Under denna förflutna sommar, då min bekantskap med den ofvannämnde flickan blef vacklande och oviss. Gick jag ut en afton under denna tid, aftonen var ljus och klar, utkommen på gatan kom en liten fattig gosse och erbjöd mig, att köpa en bundt hvita band, i och med detsamma som gossen erbjöd mig dessa band, Så kommer en ung snygg flicka, klädd i hatt, och går förbi oss, då gossen vänder sig äfven till den förbigående damen, och frågar i bedjande ton, om inte hon behöfde banden, ty sade gossen mamma har intet till bröd i afton. Jag köpte emmellertid band bundten af ömhet för gossen. Då i detsamma flickan sade att hon har träffat denna gosse förut i samma ärende. Jag kände denna flicka något, och hade förut sett henne der Guds ord förkunnades. Nu tilltalade jag henne med en helsning, som hon bekant och vänligt besvarade, hvarpå jag frågade hvarthän man emnade sig, att gå, härpå svarade hon att hon blott var ute och gick en stund för ro skull, (som man säger) Hon stod i en hattbutik i staden, och var sysselsatt om dagarne emmellanåt, då hon ej stod i boden, med sömnad. Det var en hatt och mössbutik som hon förestod. Jag frågade om jag fick göra sällskap, mycket gerna, vi hade sett hvarandra förut, men ej talat ett ord till hvarandra, Så gick vi ett par gator, hvarpå hon återvände hem. Under tiden vi gingo gatan fram samtalade vi om ett och annat. Och då vi skildes sade jag torde vi kunna träffas någon mer gång, ja hvarföre intet, det kan vara nöjsamt att komma ut en stund

då man sutit eller varit inne hela dagen eller veckan.

Om Söndagarne träffade jag henne vid skolhuset, då man gick dit eller derifrån, och inom kort voro vi bekanta, så att en hvar viste det. Och nu någon Söndag reste vi ut till Skön eller Alnön, för att höra en Pastor Bergström. Och en Söndag var vi till Hernösand der hon hade slägtingar. För hvilka jag blef presenterad, så fortgick vår bekantskap hela sommaren. Och en hvar viste det. Och då jag var upptill Borgsjö så var denna nya bekantskap å bane, så att när jag kom derifrån var hon mig till mötes en bit utom vester till, Hon var barnfödd i Umeå, der hon hade sina föräldrar hennes fader var vid Tullverket. hon var blott 21 a 22 år. Men nu på hösten 1870 reste jag från Sundsvall till Småland, och då jag gick gatan fram gick jag in i butiken och tog farväl, åå jag gaf henne ett litet guldkors, som minne. (Jag gaf henne det).

Då jag kom till Småland brefvesclade jag med henne några gånger och fann af hennes bref att hon älskade mig barnsligt och uppriktigt med sitt hjertas första kärlek, och jag besvarade denna kärlek. När jag reste genom Stockholm hade jag bref från henne, till en der boende syster som var gift med en Machinist på en större Ångbåt, när systern förstod genom det bref jag hade att vi voro bekanta, visade hon mig mycken vänlighet och välvillja, Äfven denna bekantskap gick om intet ty jag var en fattig man, som ej kunde anordna ett hem för vår del. Men att den man som fick henne till maka blef lycklig med henne det tror jag förvisso, ty det var en mycket snäll flicka, och jag tror att hon menade uppriktigt äfven med sin Gud. Längre fram i tiden blef hon gift, med sin fordna Prinsipal i Sundsvall, som blef enkeman under det hon var der,(Hennes namn var Efrosyne Wall.) Så går det, Herrans vägar äro ej våra. Och hans tankar äro lika litet våra tankar. Men vishet och kärlek röjer sig i Guds ledning med menniskors barn. Lofvadt vare Hans Namn.
Äfven på denna resa till Småland, gjorde jag en liten sidotur upp till Köping och helsade på mitt föraäldrahem, och mina fordna vänner, och nu kände jag mig här som en fremling, och hade ej lust att stanna längre än ett par dagar. Hvarpå jag återvände till Stockholm, och vidare på Ångbåt som förut är nämndt till Oskarshamn, här träffade jag mina gamla vänner E-s från Sundsvall, de lefde lyckligt och hade det rätt bra, Här tillbringade jag en natt hos dessa kära vänner, samt fortsatte resan med Ångaren Södern till Mönsterås, der båten lade till vid yttre hamnen Nynäs en dag i September 1870.

Och härmed har jag afslutat dessa blad, coh lofvad vare Gud för all hans godhet och kärlek under dessa flydda År, Hans ögon hafva följt mig, på resan genom lifvet, hittils och äfven hädan efter har han lofvat att hjelpa. Hans eget Namn är en borgen deröfr, icke allenast det lekamliga lifvet, utan äfven behålla mitt hjerta vid Jesus som är vägen sanningen och lifvet, i dess fulla betydelse.